

**Títol del projecte: INTERVENCIIONS
PSICOSOCIALS EN PACIENTS
PSICÒTICS CRÒNICS**

- **Investigadors:** Núria Farriols Hernando
Yolanda Polo Abad
 - **Grup de recerca:** Grup de recerca d'intervencions psicosocials en pacients psicòtics crònics
-

INTRODUCCIÓ

L'actual concepció de la psicosis és biopsicosocial, per tant, són necessaris altres tractaments juntament amb el farmacològic (Halford, 1991). Els pacients que únicament prenen la medicació recauen en un 35-40% durant el primer any després de l'alta (Hogarty, 1984) i un 62% en un segon any (Hogarty i altres, 1992).

En la investigació de Hogarty i altres (1986) els pacients que rebien entrenament en habilitats socials o psicoeducació familiar (durant el primer any) tenien una taxa de recaigudes d'un 20%. En el tractament combinat no hi havia recaigudes. En la investigació de 1991, l'efecte de prevenció de recaigudes del grup d'habilitats socials, es va perdre a finals del segon any.

Com a factors que incrementen les recaigudes trobem: vulnerabilitat biològica i esdeveniments estressants, manca d'habilitats necessàries i competència interpersonal (Zubing i Spring, 1977). La xarxa social del pacient actua com a factor protector de recaigudes (Halford i Hayes, 1991).

Segons el model "vulnerabilitat-stress" de Liberman i Muesser (1988) els pacients que tenen: nivells alts d'abili-

tats socials, competències interpersonals i interaccions de suport amb les seves famílies, funcionen efectivament i romanen en la comunitat.

Benton i Schroeder (1990) realitzen una avaluació metanalítica de 27 estudis (entre 1972 i 1988) sobre l'efectivitat dels entrenaments en habilitats socials amb pacients esquizofrènics. Troben millores significatives en la conducta social dels pacients, produint-se una extrapolació de les habilitats a la vida quotidiana; es dona una superior taxa d'altres hospitalàries, i una durada d'ingressos inferior, així com una proporció de recaigudes significativament més baixa.

En el nostre país destaca la intervenció psicosocial en psicòtics del Servei de Psiquiatria de l'Hospital Clínic de Barcelona, amb les repercussions terapèutiques següents: facilitació de la interacció, augment de la freqüència i qualitat de les relacions, descens de l'ansietat social, reducció del temor a ser avaluats negativament pels altres (Saltó i altres, 1990).

La investigació realitzada pretén determinar l'eficàcia de una intervenció psicoterapèutica extrahospitalària per a la rehabilitació psicosocial en malalts psicòtics crònics.

MÈTODE

Es tracta d'un disseny quasiexperimental cas-control a simple cec.

Grup de tractament: 20 pacients diagnosticats per l'equip del Servei de Psiquiatria del P.A.S.S. com a psicòtics. Reben tractament farmacològic i seguiment psiquiàtric, i participen en activitats psicoterapèutiques grupals (assemblees, tallers, activitats lúdiques i esportives...).

Grup Control: 20 pacients aparellats per diagnòstic, edat, grau de patologia, psiquiatre, assistència dels familiars als tallers psicoeducatius.

Els objectius que es pretenen aconseguir amb la intervenció psicosocial són:

- Reducció de recaigudes (reingressos i reaguditzacions simptomàtiques)

- Millora de la relació social mesurada amb el QLS.

- Millora de la satisfacció general de la vida amb l'escala d'Andrews i Witney.

La durada de la intervenció psicosocial és de dos anys. Actualment s'està realitzant l'última avaluació, els resultats de la qual esperem poder-los proporcionar en una propera ocasió.